

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/68/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117212367
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Krajčovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2117212367.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a sudkýň: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Ľuboslava Vanková, v právnej veci žalobcu: M. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S. XXXX/XX, C., zastúpený: Podhorský & Partners, s.r.o., IČO: 46 962 000, Zámocká 35, 811 01 Bratislava, proti žalovanej: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, Pribinova 25, 824 96 Bratislava, zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., IČO: 47 233 516, Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o zaplatenie sumy 1.838,81 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 29Csp/10/2017-75 zo dňa 19.07.2018 takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

II. Žalovaný m á n á r o k voči žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a rozhodol, že žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozhodnutie v napadnutom zamietajúcom výroku odôvodnil s použitím § 290, § 291 ods. 23, § 296 Civilného sporového poriadku (CSP), § 488, § 489, § 451 ods. 1 a 2, § 52 ods. 1, § 100, § 107 ods. 1 a 2, § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka (OZ), § 499 Obchodného zákonníka (ObZ.) § 2 písm. a) ods. 2, § 2 písm. d), § 4 písm. a), § 4 ods.1 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSÚ“) v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, a vecne tým, žalobca v žalobe tvrdil, že uzavrel so žalovanou dňa 25.01.2006 Zmluvu o revolvingovom úvere, na základe ktorej sa žalovaná zaviazala poskytnúť žalobcovi sumu vo výške 498,31,- eur. Žalovaná však poskytla menej ako bolo zmluvnými stranami dohodnuté. V tejto veci sa viedlo súdne konanie na Okresnom súde Trnava, sp. zn. 8C/235/2014, v ktorom žalovaná žalovala žalobcu na zaplatenie sumy 702,61 eur s prísl., konajúci súd žalobu zamietol z dôvodu, že predmetná Zmluva o úvere je v rozpore s dobrými mravmi, a preto je neplatná, a teda peňažné prostriedky poskytnuté žalovaným žalobcovi boli poskytnuté bez právneho dôvodu. žalobca splatil žalovanej sumu vo výške 2.286,83 eur, pričom žalovaná poskytla a vyplatila žalobcovi úver vo výške len 448,52 eur. Na základe uvedeného sa žalovaná bezdôvodne obohatila na úkor žalobcu vo výške 1.838,81 eur, t.j. suma uhradená navyše zo strany žalobcu žalovanej.

3. Z obsahu pripojeného spisu sp.zn. 8C/235/2014 súd zistil, že v uvedenom konaní sa žalovaná ako veriteľ domáhala od žalobcu ako dlžníka zaplatenia istiny vo výške 702,61 eur spolu s príslušenstvom z titulu neuhradených splátok úveru. V uvedenom konaní bolo rozhodnuté vo veci samej rozsudkom OS Trnava, č.k. 8C/235/2014-45 dňa 21.01.2016, ktorým bola žaloba zamietnutá, pričom rozsudok nadobudol právoplatnosť dňom 11.03.2016. Dôvodom zamietnutia žaloby bolo považovanie úveru za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 2 ods. 2 písm. g) zákona 258/2001 Z.z. s tým, že žalovaný (tu

žalobca) bol povinný splatiť len sumu čerpaného úveru vo výške 448,52 eura, pričom zaplatil viac, a to sumu 2.286,33 eur. Z Karty klienta žalovanej zo dňa 18.10.2013 vyplýva, že žalobca z revolvingového úveru čerpal celkom sumu 448,52 eur a 3x sumu 338,84 eur (revolving), t.j. celkovo 1.465,04 eur. Žalovaný zaplatil v dňoch 14.02.2006 (po prvýkrát uhradená suma 27,68 eur) až 22.08.2013 (naposledy uhradená suma 10,- eur) celkom sumu 2.266,83 eur.

4. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalovaná ako veriteľ a žalobca ako dlžník dňa 25.01.2006 uzavreli Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8000015517, že žalobcovi bola vyplatená zo strany žalovanej titulom revolvingového úveru suma 448,52 eur, že žalobca zaplatil žalovanej celkom sumu 2.286,83 eur, a že medzi stranami sporu prebiehalo na tunajšom súde konanie pod sp.zn. 8C/235/2014, ktoré je právoplatne skončené. V konaní sa žalobca domáha vydania preplatku vo výške 1.838,81 eur od žalovanej, a to s poukazom na právoplatný rozsudok Okresného súdu Trnava č.k. 8C/235/2014-45, s odôvodnením, že o túto sumu úver preplatila a žalovaná sa o túto sumu obohatila. V konaní bol sporným úmysel žalovanej bezdôvodne sa na základe zmluvy o revolvingovom úvere obohatiť, ako aj včasnosť podania žaloby v súvislosti so vznesením námietky premlčania nároku zo strany žalovanej, ako aj samotná suma bezdôvodného obohatenia.

5. Pokiaľ ide o preukázanie samotného nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia, súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že úver, ktorý bol žalobcovi od žalovanej poskytnutý na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8000015517 zo dňa 25.01.2006, je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko zmluva o spotrebiteľskom úvere postráda náležitosti podľa § 4 ods.1 písm. g zákona 258/2001 Z.z., keďže v zmluve chýba ročná percentuálna mieru nákladov, z ktorého dôvodu sa spotrebiteľský úver považuje v zmysle uvedeného ustanovenia za bezúročný a bez poplatkov, a preto tú sumu, ktorú žalobca navyše zaplatil, žalovaná by bola povinná mu vydať. V konaní však žalovaná vznesla námietku premlčania nároku žalobcu, vzhľadom k uvedenému bolo potrebné sa zaoberať dôvodnosťou vznesenej námietky a otázkou možného premlčania nároku.

6. Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, ktorý uplynul bez toho, že by právo bolo vykonané. Premlčaním právo nezaniká, iba sa oslabuje a trvá ďalej vo forme naturálneho záväzku, čo znamená, že jeho uplatniteľnosť je obmedzená na dobrovoľné splnenie zo strany povinného subjektu. Účelom premlčania je tak jednak stimulovať subjekty k včasnému vykonaniu subjektívnych občianskych práv, jednak zamedziť tomu, aby dlžníci neboli ohľadom svojich povinností vystavení po časovo neurčitú dobu donucujúcemu zákroku zo strany súdov.

7. V konaní sa uplatňuje nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia (konkrétne zaplatenie sumy, o ktorú mal žalobca úver preplatiť, a tak poskytnúť žalovanej finančné prostriedky, na ktoré táto nemala nárok), ktoré sa premlčuje v 2-ročnej subjektívnej a 3-ročnej alebo 10-ročnej objektívnej premlčacej dobe podľa § 107 ods. 1 a 2 OZ. Nakoľko spornou v danom prípade je aj výška samotného bezdôvodného obohatenia, bolo potrebné ustáliť aj túto otázku, keďže žalobca tvrdil, že mu bol poskytnutý úver v sume 448,52 eur. Uvedenú sumu nepopiera žalovaná, jej vyplatenie vyplýva tak z karty klienta, ako aj z predloženého výpisu z bankového účtu žalovanej, ktorá suma bola žalovanou na účet žalobcu vyplatená dňa 25.01.2006 (č.l. 26 spisu). Sporná je suma revolvingov vyplatených v dňoch 15.03.2007, 05.03.2008 a 23.12.2010 v sume 3x 338,80 eur (celkovo 1.016,52 eur). Vyplatenie uvedených súm vyplýva rovnako z predloženého výpisu z bankového účtu žalovanej (č.l. 25,27,29 spisu). Súd má za to, že z takto predložených listinných dôkazov vyplýva, že žalobcovi tak bola vyplatená celková suma 1.465,04 eur, nielen suma 448,52 eur. Žalobca napriek súdom uložené lehote 30 dní na doplnenie rozhodujúcich skutkových tvrdení ohľadne vykonaných úhrad, ako aj predloženie dôkazov na preukázanie tvrdených skutočností, žiadnym spôsobom na výzvu súdu nereagoval, na základe čoho súd ustálil sumu, ktorá bola vyplatená žalobcovi, z ktorej sumy bolo možné následne vyčísliť sumu bezdôvodného obohatenia, ako rozdiel súm uhradených žalobcom (suma 2.286,83 eur nebola žalovanou popretá, teda ju súd považuje za nespornú) a súm vyplatených žalovanou žalobcovi (1.465,04 eur) vyplývajúcich z výpisu z účtu žalovanej.

8. Pre ustálenie začiatku plynutia objektívnej premlčacej lehoty pri vzniku bezdôvodného obohatenia je rozhodujúcim moment, kedy došlo k poskytnutiu plnenia nad rámec poskytnutej istiny (ktorá začala v zmysle § 107 ods. 2 OZ plynúť od uhradenia tej-ktorej splátky, ktorou žalovaná mala získať bezdôvodné obohatenie). Od uvedeného momentu potom dochádza k začatiu plynutia objektívnej premlčacej lehoty. Z prehľadu platieb súd zistil, že sumu poskytnutú žalovanou vo výške 1.465,04 Eur ustálenú súdom

žalobca splatil v rámci splátky č.54, a to dňa 16.2.2010, od tohto momentu začína plynúť objektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia ohľadne konkrétnej splátky. Nakoľko posledná splátka bola žalobcom uhradená podľa prehľadu úhrad dňa 22.8.2013, uvedená posledná preukázaná splátka bola premlčaná dňa 22.8.2016. Žaloba bola podaná na súd až dňa 05.05.2017, súd má za to, že aj pri poslednej splátke vyplývajúcej z prehľadu úhrad došlo k uplynutiu objektívnej premlčacej doby. Tvrdenie žalobcu, že z prehľadu platieb vyplýva, že žalobca splácal žalovanej dlh až do dňa 22. 8. 2017 nebolo súdu ničím preukázané.

9. Pokiaľ ide o subjektívnu premlčaciu dobu, táto plynie v rámci objektívnej premlčacej doby, pričom môže začať plynúť najskôr okamihom začatia plynutia objektívnej premlčacej doby, ale aj neskôr. Pre plynutie subjektívnej premlčacej doby je v súlade s § 107 ods. 1 OZ rozhodujúce, kedy sa dozvedel oprávnený o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nestačí pritom len možnosť sa uvedené dozvedieť, ale kedy sa tak skutočne stalo. Súd podporne poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 17Co/301/2011 zo dňa 04.07.2012, podľa ktorého „subjektívna premlčacia doba môže začať plynúť najskôr okamihom začatia plynutia objektívnej premlčacej doby. Pre plynutie subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúce, kedy sa dozvedel oprávnený o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nie je rozhodujúce, že pri vynaložení obvyklej starostlivosti sa mohol o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedieť skôr.“ Súd má za to, že subjektívna premlčacia doba začala plynúť najneskôr momentom doručenia oznámenia o vstupe vedľajšieho účastníka - občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov. Uvedené oznámenie bolo žalobcovi doručené dňa 10.03.2015, ako to vyplýva z pripojeného spisu 8C/235/2014. V takom prípade k uplynutiu subjektívnej premlčacej doby došlo dňom 10.03.2017, teda v čase podania návrhu dňa 05.05.2017 aj táto premlčacia doba uplynula. Nakoľko žalovaná nepreukázala, že by sa žalobca o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, preukázateľne dozvedel už skôr, dospel súd k záveru, že najskôr dňa 10.03.2015, odkedy mu bolo doručené oznámenie o vstupe vedľajšieho účastníka, žalobca zistil, že sa žalovaná na jeho úkor bezdôvodne obohatila a práve odvtedy začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba na podanie žaloby. Keďže žaloba v konaní sp.zn. 27Csp/10/2017 bola podaná na súde dňa 05.05.2017, bola podaná po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby.

10. Súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že v prejednávanej veci je potrebné aplikovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu, pretože v konaní nebolo preukázané, že by sa žalovaná bezdôvodne obohatila úmyselne, keďže nebolo preukázané, že by jej úmysel (hoci len nepriamy) smeroval k získaniu bezdôvodného obohatenia v rozhodnom čase, t.j. v čase uzatvorenia zmluvy, ktorá mala obsahovať ustanovenia, na základe ktorých malo byť žalovanej poskytnuté plnenie vo väčšom rozsahu, ako je prípustné. Zároveň súd poukazuje na to, že na preukázanie úmyslu získať bezdôvodné obohatenie nepostačuje iba to, že formulárovú zmluvu, ktorá nespĺňa všetky náležitosti podľa zákona, vyhotovila žalovaná, ktorá dlhodobo a legálne vystupuje z pozície poskytovateľa spotrebiteľských úverov. Zo samotnej podstaty tohto podnikania vyplýva to, že chcela poskytnúť peniaze s tým, aby sa jej tieto peniaze vrátili aj zo ziskom, ktorý zisk predstavovali poplatky a úroky za poskytnutý úver. Z uvedeného vyplýva, že žalovaná sa nemohla chcieť bezdôvodne obohatiť, pretože dôvodom jej podnikateľskej činnosti bolo poskytovanie úverov a zo samotnej definície § 497 OBZ vyplýva, že zmluvou o úvere veriteľ na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky a tento sa ich zaväzuje vrátiť a zaplatiť úroky. Preto nebolo úmyslom žalovanej ako poskytovateľa úveru sa bezdôvodne obohatiť, ale poskytnúť finančné prostriedky za úroky, teda za účelom dosiahnutia zisku. K uzavretiu predmetnej zmluvy pritom došlo v roku 2006, pričom až vývojom spotrebiteľského práva došlo ku kontrole spotrebiteľských vzťahov a ich vyhodnocovaniu v súdnych konaniach. Iba skutočnosť, že žalovaná ako veriteľ očakávala zisk z dovoleného podnikania, nemôže sama o sebe znamenať jej úmysel bezdôvodne sa obohatiť. Následne vyvodený záver o neprimeranom zisku osoby oprávnene poskytujúcej úvery, nemožno vykladať späťne k obdobiu uzatvorenia zmluvy. Podporne súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 24Co/632/2015 zo dňa 29.06.2016, v ktorého odôvodnení odvolací súd v obdobnej veci uviedol, že „poukazuje na to, že pri úmyselnej forme bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje, aby úmysel obohatiť sa na úkor jedného bol daný v čase obohatenia, teda už v čase podpísania zmluvy, keďže táto obsahoval také podmienky, ktoré zabezpečovali odporcovi plnenie vo väčšom rozsahu ako je prípustné.“ Ak žalobca poukazoval na praktiky žalovanej, že opätovne vyzýva spotrebiteľov na zaplatenie sumy, o ktorej bolo rozhodnuté, že na ňu nemá nárok, či opätovne uplatní nárok na rozhodcovskom súde, uvedené bolo konštatované len všeobecne, ale najmä všetky platby, ktoré žalobca na zmluvu urobil, sú datované ešte pred rozhodnutím súdu vo veci sp.zn. 8C/235/2014, a teda po uvedenom rozhodnutí súdu už na strane žalovanej bezdôvodné obohatenie

nevzniklo. Ďalej súd dáva do pozornosti, že úmysel žalovanej získať bezdôvodné obohatenie nie je možné odôvodniť rozhodnutiami súdov v iných veciach, v ktorých súdy neposudzovali právny vzťah strán sporu z tohto konania (porovnaj napr. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 16Co/746/2015 zo dňa 01.10.2015). Okrem toho súd poukazuje na skutočnosť, že absenciu zákonom požadovaných obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere zákon o spotrebiteľských úveroch sankcionoval v záujme zvýšenej ochrany spotrebiteľa bezpoplatkovosťou a bezúročnosťou úveru, čím dal žalobcovi ako spotrebiteľovi účinný nástroj na to, aby sa v zákonom stanovenej premlčacej dobe bránil voči popísaným postupom žalovanej ako poskytovateľa úveru (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 13Co/90/2015 zo dňa 15.03.2016).

11. Keďže žalobca nepreukázal, že by žalovaná mala úmysel získať bezdôvodné obohatenie vo vzťahu k plneniu zo zmluvy uzavretej medzi stranami sporu, nebolo možné dospieť k záveru o dôvodnosti použitia 10-ročnej objektívnej premlčacej doby.

12. Pokiaľ ide o poukazovanie žalobcu na uplatnenie námietky premlčania zo strany žalovanej v rozpore s dobrými mravmi, súd vznesenie námietky premlčania žalovanou za zneužitie práva nepovažoval. V zásade totiž platí, že vznesenie námietky premlčania je uplatnením práva, ktoré zákon predpokladá, a len výnimočne možno dospieť k záveru, že ide o uplatnenie práva v rozpore s dobrými mravmi, pričom tento záver musí byť odôvodnený okolnosťami toho-ktorého prípadu. Nie je možné za zneužitie práva považovať bez ďalšieho skutočnosť, že námietku premlčania vzniesol dodávateľ zo spotrebiteľského vzťahu. Zároveň nie je možné akceptovať argumentáciu žalobcu, že uplatnenie námietky premlčania žalovanou je výrazom zneužitia práva na úkor účastníka, ktorý márne plynutie premlčacej doby nezavinil, napriek tomu však žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia podala až takmer za rok a pol od právoplatnosti rozsudku, čo nie je možné hodnotiť inak ako bezdôvodné nedbanie na svoje práva, ktoré správanie ničím neodôvodnila. Žalobkyni nič nebránilo podať žalobu hneď po právoplatnom skončení konania 8C /235/2014, t.j. v rámci objektívnej premlčacej doby. Súd má za to, že zamietnutie žaloby z dôvodu vznesenia námietky premlčania nie je možné považovať za formálne zamietnutie žaloby, nakoľko ide o akceptáciu uplatnenia práva, ktoré zákon predpokladá. Pokiaľ žalobca uvádzal vo všeobecnosti, že sa stáva, že medzičasom do rozhodnutia súdu uplynie 3 ročná objektívna premlčacia doba, a tým sa znemožní subjektom uplatňovať nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, súd poukazuje na to, že v tu prejednávanej veci takáto situácia nenastala, pričom súd je povinný prihliadať na individuálne okolnosti každého prípadu.

13. Keďže žalobca podal žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia na súd dňa 05.05.2017, teda až po uplynutí trojročnej objektívnej premlčacej doby a zároveň dvojročnej subjektívnej premlčacej doby a žalovaná vzniesla námietku premlčania, na ktorú nebolo možné neprihliadnuť, nezostalo súdu nič iné ako žalobu vo výroku I. rozsudku zamietnuť.

14. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žalovaná bola v konaní v celom rozsahu úspešná, čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalovanej voči žalobcovi na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100% trov konania, o čom súd rozhodol vo výroku II. rozsudku, pričom o výške náhrady trov konania žalovanej bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

15. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolaní namietal, že záver súdu prvej inštancie o premlčaní pohľadávky je nesprávny. Závery súdu prvej inštancie, že žalobca sa mohol dozvedieť o svojom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v súvislosti s podaním vedľajšieho účastníka v konaní pred Okresným súdom Trnava pod spis. zn. 8C 235/2014 nesúhlasí, nakoľko je rozhodujúci okamih kedy sa žalobca dozvedel, že žalovanému zaplatil viac ako mal, teda o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného bol až okamih vyhlásenia rozsudku Okresného súdu Trnava pod spis. zn. 8C 235/2014-45.

Ďalej argumentoval aj tým, že súd nesprávne neaplikoval 10-ročnú objektívnu premlčaciu lehotu. Poukázal na rozsudok Súdného dvora Európskej únie C-618/10 Banco Español, kde napr. úrok vo výške 22,38% súd považoval za taký, ktorý nemá žiadne opodstatnenie v demokratickej spoločnosti. Obdobne

poukázal aj na rozsudok vydaný Nemeckým BGH v rozsudku z 13.03.1990AZ XI ZR 252/89 ktorým bol vyhlásený úver s rozdielom 12% percentuálnych bodov oproti priemeru na trhu pre obdobný úver, za nemravný. Aj sadzba 26% bola vyhlásená za odporujúcu dobrým mravom. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR spis. zn. 1MCdo 1/2009 so zdôraznením, že pri dojednávaní úrokov koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu v situácii pre neho nepriaznivej. Pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie však viac ako o 100% oproti priemeru bánk. V zmluve dohodnutá úroková sadzba úveru v percentách ročne viacnásobne prevyšuje priemernú úrokovú sadzbu uplatňovanú bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Dohodnutá úroková miera teda v danom prípade podstatne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru a preto je potrebné hodnotiť konanie žalovaného ako také, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi.

K otázke subjektívne premlčacej lehoty uviedol, že má za to, že správnym výkladom je ten, že v konajúcej veci moment, kedy sa oprávnený dozvedel o práve na vydanie bezdôvodného obohatenia je písomné vyhotovenie rozsudku Okresného súdu Trnava pod spis. zn. 8C 235/2014, z ktorého nesporne vyplýva, že nárok zo zmluvy o revolvingovom úvere uzatvorenej medzi stranami súd vyhodnotil ako úver bezúročný a bez poplatkov a že v nej boli dojednané plnenia v rozpore s dobrými mravmi. Tento moment bol rozhodujúci pre súd v súvislosti s behom premlčacej doby v zmysle § 107 ods. 1 OZ. Vzhľadom na postup žalovaného aj jeho doterajšie konanie je na premlčaciu dobu potrebné aplikovať objektívnu 10-ročnú premlčaciu dobu. Okrem toho konanie žalovaného pri uzatváraní zmluvy nebolo v súlade s dobrými mravmi. Žalovaný nerešpektoval povinnosti stanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch a ustanoveniami Občianskeho zákonníka zameranými na ochranu spotrebiteľa. Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Záver žalobcu poukazujúci na neuplynutie objektívnej 10-ročnej lehoty od poskytnutia plnenia žalobcom nad jeho povinnosť je so zreteľom na všetky okolnosti prípadu správny, v dôsledku čoho je možné takto uplatnený nárok žalobcovi priznať.

Aj vznesenie námietky premlčania považuje za námietku v rozpore s dobrými mravmi. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu SR z 21.11.2017, spis. zn. III. ÚS 44/2017. Záverom žiadal, aby odvolací súd v prípade potvrdzujúceho rozsudku v jeho výroku I., zmenil aj výrok II. rozsudku a aby žalovanému nepriznal voči žalobcovi náhradu trov konania vzhľadom na skutočnosť, že žalobca už poukázal žalovanému viac ako mal a nebolo by spravodlivé ho zaviazat' k ďalšiemu finančnému plneniu v prospech žalovaného a to konkrétne k náhrade trov konania. Poukázal na ust. § 257 CSP s tým, že žalobca si uplatňuje nárok na vydanie majetkového prospechu vo výške 1.838,31 Eur s príslušenstvom. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie s tým, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie a žalobcovi prizná náhradu trov konania v plnom rozsahu.

16. Žalovaný odvolanie nepodal, k doručenému odvolaniu podal písomné vyjadrenie, v ktorom navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania. Poukázal na to, že žalobca sa v podanom odvolaní snaží prezentovať žalovaného ako subjekt, ktorý nekonal pri uzatváraní zmluvy v súlade s dobrými mravmi do svojich zmlúv úmyselne vnáša neprijateľné podmienky čím na úkor zmluvného partnera vedome získava plnenie, na ktoré nemá právny nárok. V konštrukciách žalobcu však absentuje konkrétna okolnosť, ktoré by uvedené tvrdenia podporovala. Žalobca sa opakovane odvoláva na rozsiahle právne konštrukcie, ktoré však nemajú oporu v skutkovom stave a preto má za to, že k tvrdeniam žalobcu o úmysle na strane žalovaného, nemožno priznať právnu relevanciu. V súvislosti s tvrdením žalobcu o objektívnej lehote, ktorá by podľa neho mala byť 10-ročná z dôvodu úmyselného bezdôvodného obohatenia uviedol, že takýto záver a tvrdenie žalobcu nemá oporu v žiadnej skutkovej okolnosti alebo dôkaze, ktorý by predložil, či označil. Na podporu svojho tvrdenia poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici spis. zn. 14Co 530/2015, 14Co 637/2015, 16Co 746/2015, ako aj rozsudok Krajského súdu v Žiline spis. zn. 9Co 516/2015. Zdôraznil, že v konaní nebol vykonaný žiadny dôkaz o úmysle bezdôvodne sa obohatiť zo strany žalovaného. Záver žalobcu, podľa ktorého žalovaný má ako podnikateľský subjekt vedieť, že sa bezdôvodne obohacuje by znamenal, že každé bezdôvodné obohatenie by muselo byť získané úmyselne. Aj bežný občan má totiž v akomkoľvek vzťahu okrem podnikateľského, poznať zákony a teda vedieť, že dochádza k bezdôvodnému obohateniu. Úvaha žalobcu vedie k záveru, že každý kto sa obohacuje tak robí úmyselne. Na základe toho je potom ustanovenie § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka obsolétym, pretože každé bezdôvodné obohatenie musí byť získané úmyselne. Čo sa týka námietky na nepriznanie nároku na náhradu trov konania žalovaného, toto tiež nemá oporu v žiadnom dôvodnom tvrdení,

nakoľko spor inicioval žalobca zastúpený osobou zapísanou v zozname advokátov, ktorá by v prípade sledovania najlepších záujmov svojho klienta ,informovala žalobcu o premlčaní požadovaného nároku už po vykonaní prvého právneho úkonu.

17. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario, § 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že boli splnené podmienky pre potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

18. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

19. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

20. Podľa § 107 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (ods. 1). Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo (ods. 2).

21. Základným inštitútom premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práv a im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom ustanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej určeným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať u súdu svojho práva. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní má totiž za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo (nárok) priznať (§ 100 ods. 1 tretia veta OZ). Pritom zásada hospodárnosti konania musí viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov na zistenie napr. výšky bezdôvodného obohatenia a pod. (rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo 145/2007 z 24.10.2005).

22. Argumentácia žalobcu, že v danom prípade ide o desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu, pretože k bezdôvodnému obohateniu žalovaného na jeho úkor došlo úmyselne, neobsahuje skutkové preukázanie opodstatnenosti tohto tvrdenia. V prípade premlčania práva pri bezdôvodnom obohatení

je v ustanovení § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka stanovená dvojitá kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna a objektívna. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná, objektívna premlčacia doba je buď trojročná, keď bezdôvodné obohatenie vzniklo z neúmyselného konania (z nedbanlivosti) alebo desaťročná, ak bezdôvodné obohatenie bolo spôsobené úmyselne. Ich začiatok je stanovený samostatne; kým subjektívna premlčacia doba plynie odo dňa, kedy sa oprávnený dozvie o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodiť vznik bezdôvodného obohatenia a to, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, pri objektívnej premlčacej dobe je pre začiatok jej plynutia rozhodujúci deň, kedy skutočne (fakticky) došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia. Obe premlčacie doby sú nezávislé čo do svojho priebehu, jeho začiatku i konca a ak skončí priebeh jednej z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu. Pre vzťah objektívnej a subjektívnej premlčacej doby však platí zásada, že lehota so subjektívne stanoveným začiatkom nemôže skončiť neskôr ako lehota s objektívne stanoveným začiatkom, ale môže skončiť najneskoršie s ňou.

23. Občiansky zákonník podstatu úmyselného konania nevymedzuje a preto sa pri skúmaní tejto otázky vychádza tradične z trestného práva hmotného. Zavinenie ako vnútorný psychický vzťah zodpovedného subjektu k vlastnému úkonu a k výsledku tohto konania je založené jednak na prvku poznania spočívajúceho vo vedomí a predvídaní určitého následku, jednak na prvku vôle spočívajúci v tom, že subjekt prejavuje svoju vôľu tým, že niečo chce, ale aj tým, že je s niečím uzrozumený. Podľa stupňa vôľovej zložky sa rozlišuje úmysel priamy alebo nepriamy. O priamy úmysel (*dolus directus*) pri bezdôvodnom obohatení podľa Občianskeho zákonníka ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil vedel, že svojim konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne ho chcel získať. O nepriamy úmysel (*dolus indirectus*, resp. *eventualis*) pri bezdôvodnom obohatení podľa Občianskeho zákonníka ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil vedel, že svojim konaním môže získať bezdôvodné obohatenie a pre prípad, že sa tak stane, bol s týmto následkom uzrozumený (por. rozsudok KS Trnava 24Co 35/2018 z 23.10.2018, 24Co 58/2018 z 14.11.2018). dôvodom jeho podnikateľskej činnosti žalovaného bolo poskytovanie úverov a zo samotnej definície § 497 OBZ vyplýva, že zmluvou o úvere veriteľ na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky a tento sa ich zaväzuje vrátiť a zaplatiť úroky. Preto nebolo úmyslom žalovaného ako poskytovateľa úveru sa bezdôvodne obohatiť, ale poskytnúť finančné prostriedky za úroky, teda za účelom dosiahnutia zisku. K uzavretiu predmetnej zmluvy pritom došlo v roku 2016 pričom až vývojom spotrebiteľského práva došlo ku kontrole spotrebiteľských vzťahov a ich vyhodnocovaniu v súdnych konaniach. Iba skutočnosť, že žalovaný ako veriteľ očakával zisk z dovoleného podnikania, nemôže sama o sebe znamenať jeho úmysel bezdôvodne sa obohatiť. Následne vyvodený záver o neprimeranom zisku osoby oprávnene poskytujúcej úvery, nemožno vykladať spätne k obdobiu uzatvorenia zmluvy. Podporne súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 24Co/632/2015 zo dňa 29.06.2016, v ktorého odôvodnení odvolací súd v obdobnej veci uviedol, že „poukazuje na to, že pri úmyselnej forme bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje, aby úmysel obohatiť sa na úkor jedného bol daný v čase obohatenia, teda už v čase podpísania zmluvy, keďže táto obsahoval také podmienky, ktoré zabezpečovali odporcovi plnenie vo väčšom rozsahu ako je prípustné.“

24. Vo vzťahu k vydaniu bezdôvodného obohatenia vzniknutého na strane žalovaného sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že na vec sa nevzťahuje desaťročná premlčacia doba podľa ustanovenia § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka s poukazom na tvrdenie žalobcu, že žalovaný sa dopustil úmyselného konania zameraného na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. V konaní nebolo ničím preukázané, že by sa žalovaný na úkor žalobcu úmyselne obohacoval. Dôvodom vzniku bezdôvodného obohatenia žalovaného mala byť úverová zmluva uzavretá medzi stranami.

25. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia len všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, ale bolo by nutné v každom jednotlivom prípade s poukazom na okolnosti uzavretia úverovej zmluvy preukázať, že žalovaný v čase uzavretia úverovej zmluvy a prijatia plnenia na základe úverovej zmluvy vedel alebo bol aspoň uzrozumený, že sa bezdôvodne obohacuje. Žalobkyne žiadnym spôsobom nepreukázali, že by žalovaný mal úmysel získať bezdôvodné obohatenie vo vzťahu k plneniu úverovej zmluvy uzavretej práve medzi stranami. Z týchto dôvodov bolo potrebné na daný vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy aplikovať trojročnú objektívnu premlčaciu dobu. Objektívna premlčacia doba, ktorá je určená nezávisle na subjektívnych dôvodoch dotknutých osôb, vždy začína plynúť odo dňa, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo. Platí, že subjektívna premlčacia doba sa musí zmestiť do objektívnej premlčacej doby.

26. Medzi stranami nebolo sporné, že vo veci poskytnutého úveru sa viedlo i súdne konanie na Okresnom súde Trnava sp. zn. 8C/235/2014, v ktorom žalovaný žalobcu na zaplatenie sumy 702,61 eur s príslušenstvom, no konajúci súd žalobu zamietol v celom rozsahu z dôvodu, že považoval predmetnú Zmluvu o úvere za bezúročnú a bez poplatkovú vzhľadom na absenciu obsahových náležitostí podľa zákona o spotrebiteľských úveroch.

27. Žalobca tiež poukazuje na neprimeranú výšku ročnej úrokovej sadzby. Žalobkyne majú za to, že takáto dohoda o výške úrokov a odmeny za poskytnutie úveru sa prieči dobrým mravom, a preto je podľa § 39 OZ neplatná (napr. uznesenie NS SR 1MCdo 1/2009 z 31.07.2009). Žalovaný sa takýchto nárokov nemôže domáhať, keďže svojou povahou ide o úžeru. Vzhľadom na právnu kvalifikáciu, ktorú zastáva žalobca a takisto na právne posúdenie vykonané Okresným súdom Trnava sp.zn. 8C/235/2014, je plnenie (presahujúce výšku poskytnutých finančných prostriedkov), ktoré žalovaný od žalobcu prijal, plnením bez právneho dôvodu, a teda ide o bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, ktoré musí žalovaný vydať. Podľa žalobcu je objektívna premičacia doba 10 ročná, s ktorým názorom odvolací súd nesúhlasí a v tejto súvislosti poukazuje na vlastnú rozhodovaciu prax - rozsudok sp. zn. 26Co/203/2015 z 28.6.2016, sp. zn. 10Co/206/2013 z 7.1.2015, sp. zn. 24Co/632/2015 z 29.6.2016, ako rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/63/2015 z 27.4.2016, sp. zn. 13Co/58/2015 z 15.3.2016, sp. zn. 13Co/567/2015, sp. zn. 17Co/847/2014 z 16.9.2015, sp. zn. 17Co/376/2015, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/113/2016 z 16.3.2017 a stotožňuje sa so záverom súdu prvej inštancie.

28. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným odvolacím dôvodom, ale v danom prípade táto námietka nie je opodstatnená, pretože súd prvej inštancie jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobu zamietol a vec správne právne posúdil. Pokiaľ žalobca zotráva na právnych názoroch, ktoré sú odlišné (iné) od právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie, pre nezohľadnenie právnej argumentácie strany sporu, sama o sebe nie je presvedčivým základom pre konštatovanie vecnej nesprávnosti rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že tento odvolací dôvod nie je naplnený.

Uplatnenie námietky premičania žalovaným sa nestotožňuje s názorom, že námietka premičania nároku je výrazom zneužitia práva na úkor účastníka, ktorý márne plynutie premičacej doby nezavinil. Žalobcovi nič nebránilo podať už v konaní prebiehajúcim pred Okresným súdom Trnava pod sp.zn. 8C/235/2014 hoci vzájomnú žalobu, prípadne podať žalobu hneď po právoplatnom skončení uvedeného konania, t.j. v rámci objektívnej premičacej doby. Súd má za to, že zamietnutie žaloby z dôvodu vznesenia námietky premičania nie je možné považovať za formálne zamietnutie žaloby, nakoľko ide o akceptáciu uplatnenia práva, ktoré zákon predpokladá.

Pokiaľ ide o poukazovanie žalobcu na uplatnenie námietky premičania zo strany žalovaného v rozpore s dobrými mravmi, súd vznesenie námietky premičania žalovaným za zneužitie práva nepovažoval. V zásade totiž platí, že vznesenie námietky premičania je uplatnením práva, ktoré zákon predpokladá, a len výnimočne možno dospieť k záveru, že ide o uplatnenie práva v rozpore s dobrými mravmi, pričom tento záver musí byť odôvodnený okolnosťami toho-ktorého prípadu. Nie je možné za zneužitie práva považovať bez ďalšieho skutočnosť, že námietku premičania vzniesol dodávateľ zo spotrebiteľského vzťahu. Zároveň nie je možné akceptovať argumentáciu žalobcu, že uplatnenie námietky premičania žalovaným je výrazom zneužitia práva na úkor účastníka, ktorý márne plynutie premičacej doby nezavinil, nakoľko na strane žalobcu ako žalovaného v konaní sp.zn. 8C/278/2015 vystupoval vedľajší účastník zastúpený právnym zástupcom, v konaní poukazoval na to, že na úver plnili viac ako mali, napriek tomu však žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia podali po cca 8 mesiacoch od rozhodnutia v danej veci, čo nie je možné hodnotiť inak ako bezdôvodné zanedbanie svojich práv, ktoré správanie ničím neodôvodnil.

29. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry tak

národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu, nespôsobilú privediť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

30. S poukazom na uvedené, pokiaľ súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, rozhodol vo výroku vecne správne a preto odvolací súd s použitím ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, vrátane správneho závislého výroku o nároku na náhradu trov konania, u ktorého ani odvolací súd nezistil žiadne dôvody jeho nesprávnosti, potvrdil a stotožňuje sa so záverom, že podmienky na použitie § 257 CSP neboli splnené.

31. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

32. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).